

la humanitat

director: Joan Castellà-Gassol

VOL. III, 3.ª ÈPOCA, N.º 5

BARCELONA, 27 FEBRER 1979

PREU: 25 Ptes.

Per les llibertats catalanes!

VOTEU L'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA AMB FRONT NACIONAL DE CATALUNYA!!

Crida per Jordi Casas-Salat

Com potser ja saps, FRONT NACIONAL DE CATALUNYA és un partit polític fundat l'any 1939 que, durant els anys més negres de la repressió del franquisme, va constituir la força nacionalista més activa en la duríssima tasca de resistir i de donar testimoni de la realitat nacional de Catalunya. Els seus militants sofriren la repressió franquista diverses vegades, amb detencions massives i llargs empresonaments. Tanmateix, hem estat presents en la lluita nacional i democràtica de forma ininterrompuda fins avui.

Tenim uns objectius ben radicals: la independència nacional dels Països Catalans i el socialisme d'autogestió. Potser penses, encara, que això d'"independència" és una cosa "massa forta". I no, no ho és: és una cosa ben natural i lògica tractant-se el nostre, com es tracta, d'un país oprimat. Ben seguir que tu mateix, com a home o com a dona, vols ser lliure, independent, únic responsable de les teves decisions. Per què, doncs, no hauries de fer-ho com a poble, si formes part d'una comunitat nacional de forma indefugible? Unicament seràs del tot lliure si ho és el teu poble. Perquè la independència política és l'única garantia real que serà preservada i respectada la identitat nacional de qualsevol comunitat. Només són lliures les nacions que disposen d'Estat propi.

El segon dels nostres objectius, el socialisme d'autogestió, és també ben fàcil de comprendre i és, a la vegada, una proposta molt adequada a la mentalitat i al tarannà dels catalans. Com a lector habitual de LA HUMANITAT, t'haig de remetre a l'article "El socialisme autogestioniari" que el nostre militant Josep M. Casablanca publicà en aquesta revista al n.º 2, pàg. 3. Només et diré ara quatre paraules: el nostre poble odia les dictadures, siguin de dreta —prou que n'hem patit una durant quaranta anys!—, siguin d'esquerra —només cal adonar-se quina és la realitat social i política als països de l'Est, on l'ombra d'un veritable terror policíac plana sobre milions i milions d'éssers humans. I això no és, evidentment, el socialisme. El socialisme és tota una altra cosa, radicalment oposada, d'altra banda, al model sòcio-econòmic capitalista que patim. El socialisme d'autogestió és un nou concepte de societat profun-

dament respectuós amb totes les llibertats humanes i, a la vegada, ferm defensor del major grau possible de justícia social. És un model de societat plenament creatiu, profundament democràtic, entenent la democràcia no solament a nivell parlamentari —que també és important— sinó a nivell de l'empresa, del barri, del poble, de la comarca, de la nació, etc. És a dir, una democràcia directa com a fonament d'una nova societat veritablement internacional construïda, per això mateix, a partir de la llibertat i la independència de les nacions reals.

Som, doncs, un partit d'ideals fermes i permanents. Però som també conscients que aquesta nova societat lliure i solidària, respectuosa amb tots els homes i dones i amb tots els pobles, és encara una utopia un pèl llunyana. Hem de tenir, sens dubte, voluntat d'arribar-hi. Però hem d'esser també plenament conscients que només hi arribarem si som capaços de bastir opcions de govern i sabem presentar alternatives concretes als problemes d'avui. Problemes que a Catalunya es concreten en la necessitat urgent d'un autèntic Estatut d'autonomia —però un Estatut per ara mateix, i no per a l'any 2.000, com ha dit no fa gaire el senyor Felipé González, un espanyolista cada cop menys socialista—; en la necessitat de combatre l'atur i la inflació; en la protecció urgent a la petita mitjana empresa per tal d'assegurar la bona marxa de l'economia del país i la creació de nous llocs de treball; en la protecció decidida del medi ambient i el fre enèrgic al desgavell urbanístic d'aquests darrers anys; en la participació dels treballadors en les gestions de l'empresa; en l'elevació de la qualitat de vida i la promoció d'una xarxa suficient i adequada de serveis col·lectius de tota mena: escoles, hospitals, centres culturals,

(passa a la pàg. 4)

EL DESENCÍS POLÍTIC

per Manuel Cruells

És evident que hi ha un fort desencís polític entre els catalans. I l'he pogut comprovar directament durant quatre dies que he estat donant conferències i fent mítings per les comarques tarragonines. I segons diuen a tot arreu és igual. Jo comprenc perfectament les causes d'aquest desencís i he de fer un gran esforç per no compartir-lo.

La gent observa que tot continua igual, o gairebé igual, que de fet no s'ha canviat res, ni s'ha renovat res. Tant en el fons com en la forma. Aquests mesos llargs que han passat des de les últimes eleccions de juny del 1977, no han servit per a res. Tenim una Constitució que promet canvis democràtics o sigui, vull dir, que projecten els canvis possibles per a un futur que ja veurem quan es presentarà.

La gent està cansada de tant d'esperar. Ha perdut la fe i la mateixa esperança. Com a signe exterior d'aquesta manca de canvis es pot veure per tots els pobles encara les formes de la dictadura passada o potser no tan passada. Els carrers porten encara els mateixos noms: "generalidos", encara que hi han canviat la placa, el fons es manté el mateix. Tots els signes del franquisme són vigents amb el consentiment de les autoritats i dels poders públics.

La gent està desencisada i, de fet, encara té por. No s'atreveix a intervenir en els col·loquis i mira de reüll els qui són el seu costat. I tot això ho comprenc, car, en un poble he coincidit amb un míting dels ultres, els quals amb totes les seves insígnies feixistes estaven en un bar esperant el seu acte. Hi havia tota la plana major dels escamots que diuen que han de guardar l'ordre. Hi havia el feixisme local observant i assenyalant. Hi havia tanta provocació que algun dia pot haver-hi algun desastre. I això les autoritats ho saben o ho han de saber. I ja no parlo de les autoritats locals que, de fet, ho emparen, directament o indirectament, sinó de les autoritats superiors. Si un dia en algun poble s'hi produeix alguna situació greu els responsables seran les autoritats.

I tot això produeix un gran desencís. Com el produeix també el fet evident que els representants catalans que foren elegits en les eleccions passades només han parlat i pactat i, algunes vegades, han mentit descaradament davant el nostre poble. I això ho sap tothom. Ho saben tant que només calia parlar-los dels independents que es presenten en aquestes

(passa a la pàg. 4)

"KUNTA-KINTE NO ANAR A VOTAR: ÉS UN TRUCO DELS BLANCS. PERÒ SI CIRCUMSTÀNCIES OBLIGAR-LO, KUNTA-KINTE VOTARÀ AFRICÀ. KUNTA-KINTE NO VOLER SER ESCLAU AGRAÏ". (composició: Freixes-Llobet)

FALTEN POQUES HORES

per Josep Sans

Ha arribat el moment en què Catalunya ha d'escollir. Convocades les eleccions al Parlament de Madrid, els ciutadans de Catalunya han de reflexionar i han de fer balanç del que ha passat en aquest any i mig de funcionament dels òrgans legislatius de l'Estat espanyol.

No ens enganyem. Catalunya no ha aconseguit el que li corresponia. Els diputats i senadors catalans han estat més atents a llurs orientacions de tendència, de classe social o d'interessos econòmics que no pas als imperatius superiors de la nació catalana.

El cèlebre "consenso" inventat pel "Partido Comunista de España" per a poder participar directament o indirectament en el govern del país no ha portat més que confusió i ha desorientat tant les classes treballadores com les classes mitjanes d'Espanya i de Catalunya. El seu desig de respectabilitat, compartit per la major part de les forces parlamentàries, li ha fet acceptar tots els compromisos —que no eren solucions— amb el sol objectiu d'estar presents en qualsevol negociació governamental que es projectés. I malgrat això, malgrat haver renunciat al seu republicanisme, no han fet altra cosa que el joc del senyor Suárez i de les forces que aquest representa.

La lluita per l'autonomia ha hagut de fer-se en les pitjors condicions possibles. Amb una colla de diputats elegits a Catalunya, però insolidaris els uns dels altres; sense una coordinació i uns punts de vista conjunts adoptats prèviament; moltes vegades amb un desig de "vedetisme" o de personalisme altament marcat, les intervencions han estat fetes sense el

pes que hauria representat una minoria important i coherent al servei de Catalunya i no al servei, moltes vegades, dels partits que tenen llur direcció veritable a Madrid i no a Catalunya.

De res no ha servit el record del que va ésser necessari lluitar el 1932 per obtenir l'autonomia. Malgrat que en aquells moments hi havia al Parlament de Madrid diferents partits espanyols, republicans i socialistes, favorables a les nostres aspiracions i als nostres drets, va ésser solament gràcies a la força i a la voluntat de la minoria catalana, unida i presidida per Lluís Companys i orientada pel president de la Generalitat Francesc Macià, que l'Estatut del 1932 va ésser aprovat i tingué força de llei constitucional fins que un decret del general Franco, en plena guerra civil, va suprimir-lo.

Avui tots els partits que tenen diputats elegits a Catalunya ens volen demostrar i fer creure: que són els que han de dirigir alguna cosa del govern central. I volen oblidar, o silenciar, que en realitat Catalunya no té res més que el que va aconseguir el president Tarradellas des del primer moment en què va retornar a Catalunya.

Ha estat solament la migrada representació que l'Esquerra Republicana de Catalunya tenia al Parlament de Madrid la que ha plantejat amb cruïda i claredat els problemes de la Catalunya autònoma. I la que, fidel a la tradició i al record dels presidents Macià i Companys, al costat del seu catalanisme intransigent hi ha fet constar el seu sentiment i la seva

(passa a la pàg. 4)

Belcaire d'Empordà (Alt Empordà)

L'ESCOLA ESTATAL, PREMIADA PEL SEU ARRELAMENT AL POBLE

El propassat diumenge 11 de febrer, a la petita població alt empordanesa de Belcaire d'Empordà, se celebrà una Festa Popular per haver assolit l'Escola Estatal del poble un dels deu premis "Baldiri Rexach" que, recentment, ha atorgat la Delegació d'Ensenyament del Català, sota els auspicis de la Fundació Jaume I.

La festa, que fou gratuïta gràcies a la col·laboració de l'Òbra Cultural de "La Caixa", començà amb els balls i cançons populars que oferiren els petits de la població. Tot seguit, Dolors Lafitte, amb l'espectacle "Terra de Xauxa", animà a la gent que emplenà, de gom a gom, el Local Social.

La vetllada es clogué amb una xocolatada amb bunyols per a tothom. L'Escola del poble ha sigut l'única escola estatal guardonada arreu dels Països Catalans; l'interès i l'esforç conjunt de pares i mestres ha fet possible aconseguir una escola en clara via de catala-

nització arrelada al medi local.

Les múltiples activitats esportives, culturals i recreatives programades sempre envers a lograr la participació popular han fet reviscular l'esmortida vida del poble.

L'Associació de Pares pretén concienciar a tots els pobles de les contrades gironines a defensar llurs escoles.

L'Associació forma part de la Coordinadora d'Associacions de l'Alt Empordà així com de la Federació d'Associacions de Pares de Catalunya. Una mare, Dolors Capdeferro, ha sigut escollida membre del Secretariat Permanent de la F.A.P.A.C a l'acte constituïent celebrat, recentment, a Montserrat.

Esperem que els esmentats èxits serviran d'esperó al grup de pares que porten endavant aquesta tasca de fer una escola cogestionada, catalana i arrelada al medi local.

Jaume Hugas i Solés